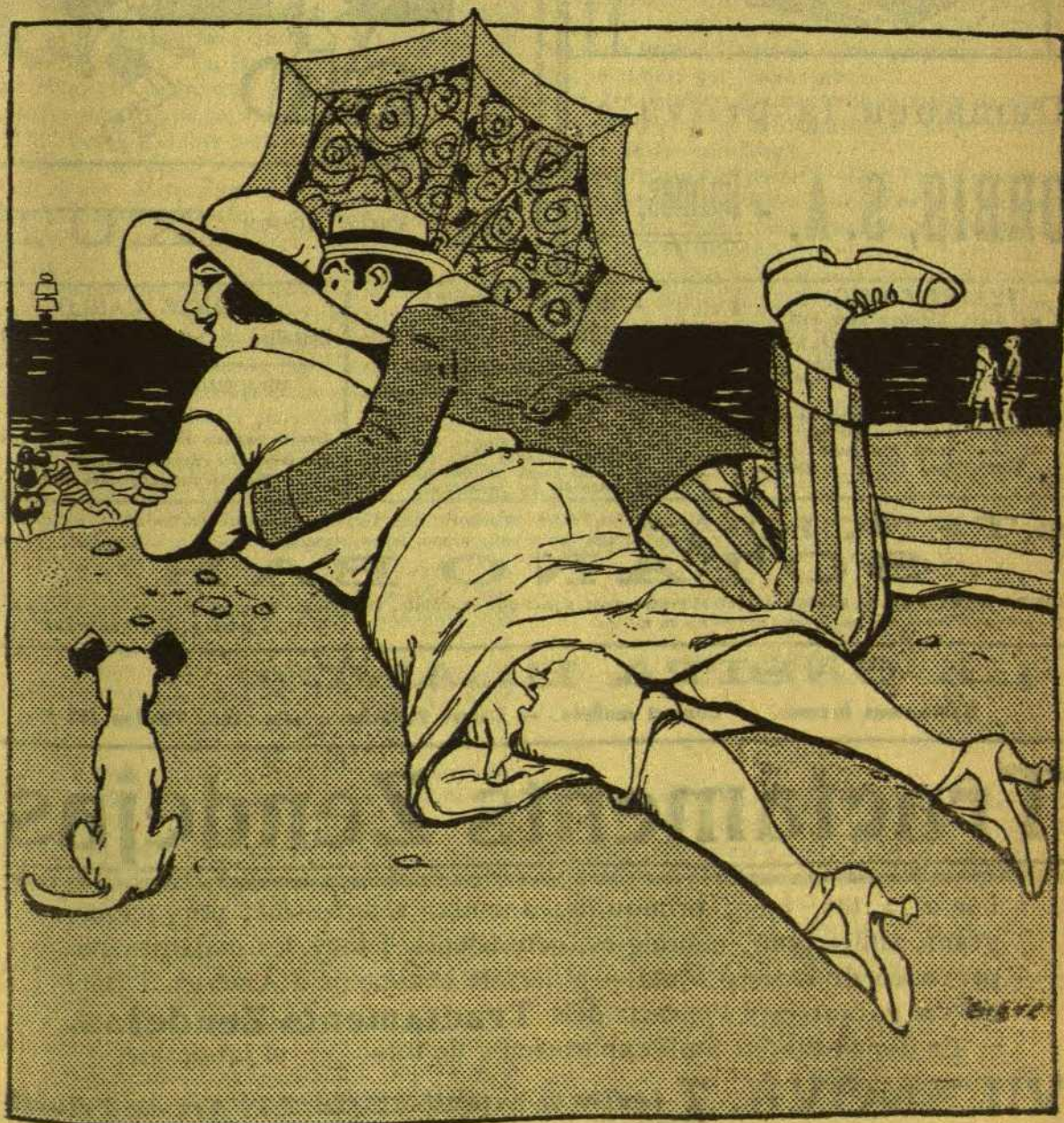

וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע ה' אֶת הַקּוֹל וְהָיָה

—M'acompanyaràs a casa, Ramon?
—Que hi haurà refresc?
—No, noi. Tot ho tinc calent.

LA MÀQUINA PREDILECTA!!...

Demaneu la prova a

ORBIS, S. A. - Balmes, 12

TEATRE COMIC

Tots els dies: Extraordinari èxit
BARCELONA EN RODOLINS
Vista per fora y per dins

POMPEIA

Tots els dies: Grans concursos de rumba, prenent-hi part les artistes *Perla Mora, La Cleo, Perla Malagueña, Adela Puerto, Argentinita, Ofèlia y Carmen Fontán.*

ROYAL CONCERT

Ideal Coralito - Niña Utrera - Flori-Orellana i Anparito Blasco

NOVELTY

El famós temple de l'alegria i de les veles més ben formades. Tots els dies, tarda i nit, admirareu les més apilades estrelles del music-hall.

MONTE CARLO

Estrella: **ADELINA NAJERA**

TEATRO NOVEDADES

(Circo ecuestre)

Grandes funciones todos los días tarde y noche
Gran éxito de los pollos comediantes
Todos los semanales grandes debuts

ATENCIÓN!

Alsotir del Teatre, és natural que tinguen ganes de fer treballar les dents davant d'una taula ben parada. Doncs entreu al

SOTANO BAR

BONDA SANT PAU, 4, que la trobareu al vostre gust, a part que econòmic. Tota classe de mariscs, fiambres y vins de les millors classes. Per encàrrecs, ningú ho fa millor.

Telèf. n.º 2791 A

LA CASITA BLANCA

Habitacions luxoses. — Confort modern. — Carrer Bañesteros, núm. 105. Telèfon 197 G.

Tractaments Zendejas

Per a la tos, ofec, bronquitis, anèmia, reumatisme, purgacions, grans, sífilis, gota, neuràlgies, neurastènia, i totes les malalties que provenen de la sang bruta.—Milers de testimonis d'Amèrica i Barcelona garanteixen l'eficàcia dels **Tractaments Zendejas**.

Es donen llibrets amb explicacions, de franc, en el laboratori

VILANOVA, 7 (entre la estació del Nord i l'Arc de Triomf)

Llegiu GAMIANI

ALQUILER DE MUEBLES

CAMERA SEVILLANA

Paseo de Gracia 101 (Rosellón)

Llegiu cada dijous **XUT!**

Redacció i Administració:

Carrer de Barbarà, 15

Apartat de Correus, núm. 925.—Tel. 2753 A

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

Espanya, trimestre. Ptes. 3—

Estranger 4'50

Pagament a la bestreta

Dels treballs publicats en són responsables
sos autors. — No es retornen els originals.

EL VENJADOR DE SA HONRA

QUAN en Quimet, en el Casino, va rebre la carta anònima en la qual se li deia que portava banyes, es va quedar de pedra. La Ramoneta enganyar-lo!... Ca! Ella, tan carinyosa, tan amable, tan bona! Allò era una venjança, una iniquitat!

Ah! Però, i si fos cert? Perquè la carta donava força detalls:

«Si et vols convèncer de què ets cornut, vés a casa teva aquesta tarda, a les cinc, entra sense fer soroll i en ta pròpia alcova trobaràs als culpables...»

En Quimet decidí fer la prova. I si resultés certa sa desgràcia... Ah! Llavors fóra inexorable...

A l'hora de dinar, el xicot procurà dissimular la seva fonda inquietud. La Ramoneta estava com sempre, afalagadora i amable. Fóra possible que darrera aquella màscara de tranquil·litat s'hi amagués una consciència culpable?

A l'hora crítica, en Quimet va enfilar-se escala amunt de sa casa. Estava inquiet, nerviosíssim, emocionat... El cor li batègava com un motor de 12 HP. Els ulls li feien pampallugues. A salts pujà els esglaons, i sense fer soroll, ja en el replà, fosc en aquella hora de capvespre de tardor, obrí la porta del pis amb la claueta que duia a la butxaca.

El pis estava fosc. Solament allà, al fons del corredor, a l'alcova lluí un resplandor per entre les escletxes de la porta. L'alcova! Així, doncs, era cert!

En Quimet empunyà el revòlver i s'apropà de puntetes a la porta. Escoltà. I sentí sospirs, gemecs apagats, soroll de molles, petons i algun que altre «ai, lladre!» i «té, rateta!».

Cec de ràbia, desitjant sang, obrí la porta d'una revolada i penetrà en l'alcova.

—Miserables!

Sonà un tret. Un home, nuet com un cuc, es va amagar sota el llit. I una dona, en trajo d'Eva, alçà, esporuguida, sa testa...

En Quimet es quedà blau. Aquella dona... no era la seva dona!

Una ràpida ullada al seu voltant li féu veure la seva error. S'havia equivocat de pis! Murmurà un ridícol «dispensin!» i volgué córrer cap a casa seva.

Impossible. La porta estava ja plena de veïns, atrets pel soroll del tret i pel crit del venjador de sa honra. El porter entrà a l'alcova i veié l'esca-

brós quadro. Les veïnes feien preguntes... En fi: un bullit.

Quan en Quimet, per fi, pogué arribar a casa seva, trobà a sa esposa trastejant per la cuina, indiferent... Era culpable? No pogué saber-ho mai. En tot cas, el terrabastall armat aquella tarda faria fugir a l'amant, i ara, qualsevol els atrapa, escamats per l'ocorregut.

A l'endemà en Quimet rebé la visita de dos senyors, els padrins del llogater del pis del damunt, teatre de la mandanga...

—Senyor—li digueren.—Don Pau Cornudella, el seu veí, ens envia per a que li exigim una reparació en el terreny dels cavallers, per l'insult que vostè ahir va inferir-li.

—Jo?

—Sí. Vostè ha fet pública sa deshonra. Que la seva dona l'enganyava, ell ja ho sabia i n'anava tirant. Ara, havent-ho esbombat vostè, té d'ofendre's i se li ha acabat la rifeta. Així és que vostè l'ha perjudicat materialment i moralment. Materialment, perquè el fulano, escarmentat, no vol tornar ni que el pelin. Moralment, perquè ara tot-hom sap que la dona li ha tacat la documentació...

En Quimet evità el duel, però se'n va fer un grapat de peles.

LA HIGIENE

LA Lluïsa tenia la ceba de la higiene. Es rentava les mans vint cops al dia i lo demés molt sovint, i no podia sofrir que petonegés a les criatures...

Cert dia l'anà a visitar en Rocaferma, un corrido acreditat, que era amic de la família, el qual, atent i cerimoniós, li besà la mà...

—Ja deu venir de casa la fulana, oi, Rocaferma?

—Sí, senyora Lluïsa. D'allí vinc.

—I... ara que hi penso. Sap que és molt imprudent de besar així com així les mans de les persones?

—Per què?

—Que sap vostè lo que podia acabar de tocar la meva mà?

—Oh! I que sap vostè lo que tocava, no fa molt, la meva boca?

DIOGENES

En Diògenes ja feia mesos que cercava, en va, un home. No és que tingués vicis lletjos, no: és que es va ficar a la closca trobar un home perfecte, i Déu nos enguard d'agafar una ceba.

Un dematí de tardor, s'estava dins de la seva bóta, rumiant *sobres* lo fumut que estava tot (ja allavors!), quan quelcom li tapà els raigs del sol.

—Vatua l'aigua cuit! Ei, minyó, aparta't! No em robis la claror...

El cos que li feia ombra perteneixia a un minyó grassonet i rossenc, que se'l mirava com aquell que veu una tita rara.

—Còm te dius?—preguntà en Diògenes, pensant que potser aquell era l'home.

—Miranius. Ningú en té que fer res.

—Carai!—feu per la banda de dins el cínic filòsof. —Vet-aquí un que desprècia la glòria mundana.

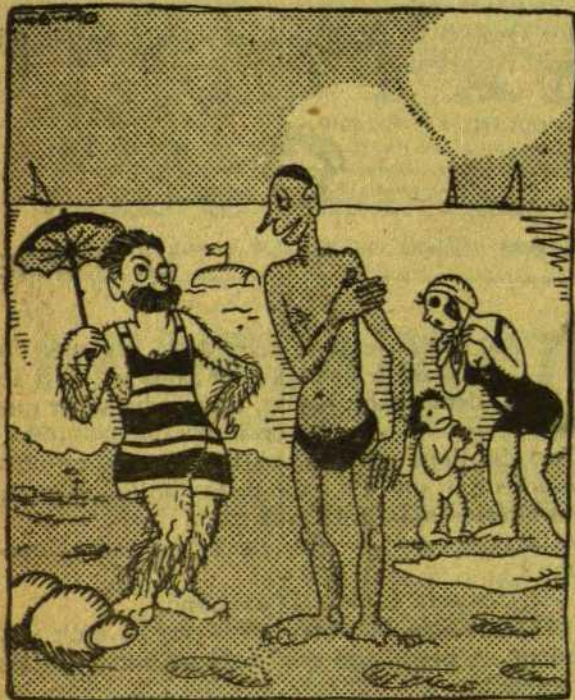
I en veu alta afegí:

—Mira que t'has embrutat el mantell de calç. Deus haver passat per on emblanquinaven...

—No hi fa res. Tant se me'n dona fer goig com no...

—Ai, bona nina—seguí pensant en Diògenes.

—Aquest no té vanitat... Provem-lo més. Escolta, minyó—afegí en veu alta.—Que em pots deixar un duro?

—Es veu que a vostè no li agraden les carns morenes, senyor Pau...

—No me'n parli! Sapigués lo que m'han fet patir les morenes en aquest món!

—Prou. Si en vols més, diga-ho.

—Justa. Es desinteressat—pensà el filòsof.

I cridant, li digué:

—Què n'opines de l'amor?

—Psè! L'amor? Paveria. No em diu res a mi l'amor. Res. Ximpleries...

En Diògenes sortí de la bóta, boig d'alegria.

—Ja el tinc—exclamà,—ja el tinc! Ja puc apagar el fanalet...

—Què és lo que tens?

—L'home! Tot un home! He trobat un ser que no té ambició ni vanitat, que no és egoïsta, que no creu en l'amor... Es l'home somniat.

—No sé pas què hi veus!

—Per què?

—Bades. Jo, l'home somniat? Mira...

I desfent-se el mantell, mostrà al filòsof ses vergonyes.

Era soldat ras. Un billar sense bales. Res...

—Redena!—murmurà en Diògenes.—Un cop que trobo un home... no és home...

I es tornà a acurrucar al fons de la bóta...

FIL·LOLOGIA PAPITESCA

COSES QUE POT ÉSSER UNA PERSONA EN CATALA I EN CASTELLA NO

Un tarumba, un tanoca, un set-ciències, un del morro fort, un tap de bassa, un esquitx d'home, un suat, un pelacanyes, un cap-verd, un capcigrany, un esguerra-cries, un barret de rialles, un espatutxi, un gat dels freres, un llonza, un talòs, un sòmines, un ronsa, un plaga, un bacallaner, un peix que es porta l'oli, un torrat, un trasto, un barret, un badoc, un taril.larot, un bútxara, un pallús, un camàndules, un gamarús, un ganàpia, un taül, un nyèbit, un murri de set soles, un poca-solta, un gat vell, un panxa-contenta, un nyau-nyau, un morros de figa, un morros de d'allòs, un gat moix, un barrut, un caga-dubtes, un ceba, un cap-gros, un caragirat, un mec, un sac de gemecs, un pot d'apotecari, un delicat d'en Tendre, del morro fort, de la crosta de baix, de la mànega ample, un pavero, un carallot, un baliga-balaga, un pasta-naga, un tocat del bolet, un mitja-cerilla, un mussol, un tocat de l'ala, un fill d'en Sense, un cames-de-catre, un tabalot, un gànguil, un nyicris, un estaquirot, una fava, una pengim-pengiam, un llepafils, i mil coses més.

Desafiem a en Giralt, que tant domina la llengua d'en Romanones, a què ens trobi les paraules equivalents.

PACIÀ FEMENINA

(PER A DONES SOLES)

No sé com fer-ho per contestar atinadament la pregunta que em dispara *Una ingènua*. Aqueixa amable i curiosa llegidora m'adreça una lletra per demés interessant i em pregunta: «Vostè creu que en les batalles d'amor poden encara descobrir-se nous procediments tàctics?»; o, parlant més clar: estima possible que algú imagini carícies inèdites per gosar el plaer suprem de la vida?»

Confesso de bon principi que em manca autoritat i cultura, o sia coneixement, per contestar la pregunta d'una manera categòrica.

Necessàriament haig de fiar-me de la documentació, no molt abundosa ni vulgaritzada, que sobre la matèria ens han llegat les generacions passades, i, després de repassar detingudament els arxius eròtics, burxar en la meua imaginació, per si cap en lo possible concebir noves modalitats.

Els llibres sagrats, que ja comencen parlant-nos del pecat original, la *reprisse* del qual tant i tant s'ha estès per tot el món, no tarden a referir-se als plaers refinats que van donar tanta celebritat a Sodoma i Gomorra.

En les dites ciutats, arrasades pel foc celestial, ja es practicaven tots els pecats de la carn, que avui encara fan enrogir a la gent.

Homes amb homes s'acariaciaven i es donaven gust per conductes antinaturals, com si fos lo més natural del món.

Dones amb dones també sabien estimar-se boja-ment, fonent els seus cossos en un abraç apretat i febrós que les feia somniar amb les meravelles d'un paradís sensual.

Tampoc en aquells temps era desconeguda la pràctica de les carícies refinades que converteixen els llavis i les llengües en una perllongació del sexe.

Aixímateix, la Bíblia ens parla d'Onan, i ja se

deixat una documentació ben completa de lo que l'amor significava en ple Renaixement. El marquès de Sade descobreix nous horitzons al plaer i en son temps queda fundada tota una escola.

Arribem a la nostra època i fa fredat pensar en les monstruositats a què els famolencs de plaer s'entreguen, perquè ja no troben gust en res.

Des del pecat napolità, fins a l'amour apòcrif que porta el gloriós nom de França, no es deixa res per verd.

Si hem de creure als que s'han doctorat en la ciència amatòria—i jo tinc una amiga que ho ha tastat tot,—avui es gosa amb totes les parts del cos; s'aprofiten tots els llocs sensibles de l'organisme per a experimentar sensacions de plaer; però, amb tot i això, jo crec que resta inèdita una combinació, que és filla de la meua fantasia.

Per a portar-la a cap, s'haurien de reunir dues parelles ben avingudes. Dos homes i dues dones. Aquestes, totes despullades, deurien col·locar-se capgirades, esquena per esquena, i estar unides pel conducte *retrospectiu* per medi d'un objecte cilíndric, del qual els n'hagués entrat a cada una un pam ben bé. Els homes, també de pell a pell, l'un a la part superior i l'altre a la inferior de les dones, cada un deuria petonejar el cau amorós d'una d'elles, en tant deixava que l'altre li toqués el xiulet.

Ja sé que tot això és una mica complicat i que fóra precis acompanyar un gràfic per a millor comprensió, però com que no m'és possible fer-ho, prenguin la bona voluntat.

I si *Una ingènua* té ocasió de provar-ho i vol dir-me'n alguna cosa, l'hi agrairé moltíssim.

ISABEL

sap que els deixebles del famós turmentador de si mateix són més nombrosos que els de les escoles municipals.

L'Aseti, Boccaccio i altres eròtics italians, ens han

CONTESTES

MARIETTA.—Cregui'm: lo millor és la vaselina.

FLOR SILVESTRE.—Si li sembla que la broma amb el senyoret té de dur-li conseqüències, procuri casar-se amb el mosso com més aviat millor. No hi fa res que ell vagi brut; el cas és que vostè porti l'honra neta.

LIDIA.—Un petó no és, certament, un pecat, però podria dir-se que és l'esca del pecat.

L'ENVEJA DE SA MAJESTAT, O EL TAPIS D'EN DOVA ::

(CONTE BRUT, EN EL VERITABLE SENTIT DE LA PARAULA)

EL rei Quimet XXVI, de Bandarràlia, tenia la ceba de fer col·lecció de tapissos. En tenia un pet que creguin que valien un reguitzell de pàfies. Per això va experimentar tan pregon disgust quan va saber que en Dova, un dels seus súbdits més d'upa, havia comprat per vint milions de rubels (al canvi actual, 6'50 peles) el magnífic tapís titolat «Kappi Potha», fet pels alarbs durant el setge de Granada per Napoleó.

—Es a dir—va dir tot enfutismat a en Rabaquet, que era com si diguéssim l'Utrillo de la Cort;—és a dir, que aquesta *pinta* de Dova m'ha de fer la llesca, afaitant-me aquest tapís que era la meva il·lusió? La meva col·lecció, sense el «Kappi Potha» és una defecació. Ah! Però jo tinc de venjar-me!

—Afanem-l'hi? Direm que és un atracament! —féu en Rabaquet, que era d'allò més *pelotillero*.

—No. Això no fa senyor. La meva venjança serà una altra, Rabaquet: com vas de ventre?

—Jo? I ara! Què vol dir?

—Que... com fas de cos?

—Nena, no te'n vagis massa endins!
—Com més endins, més gust em dona.

—Veurà. Al water, assegut, i al camp, ajupit com els moros...

—No siguis pallús! Em refereixo a la regulatitat...

—Ah! Un rellotge. No necessito ajudes, jo, mal m'està el dir-ho. Cada dia, a les deu... i com una seda.

—Està bé. Demà et presentaràs, a les deu, amb una ordre escrita meva, a casa en Dova, i li evacuaràs els residus alimenticis damunt del tapís «Kappi Potha». Aquesta és la meva reial voluntat. I ara, muts i ja pots guillar.

A l'endemà, a les deu en punt, en Rabaquet demanà per veure a en Dova en el seu palau.

—Què redimoni voleu a aquestes hores?—féu l'amo, més empipat que un fumador sense tabac.

—Teniu i llegiu. Es ordre de Sa Majestat Quimet XXVI.

En Dova llegí i es tornà de 999 colors. Després deixà anar un «me caso en Breda» i es posà a rumiar. Als pocs instants somrigué i donà certes ordres a un criat, el qual tornà al cap de poc amb el cèlebre tapís i una pistola.

—S. M. Quimet XXVI, que Déu guardi de mal—féu en Dova,—em diu que és sa voluntat que vós, en Rabaquet... (llegint) «...dispositi el fruit de la seva digestió, o sigui, els residus orgànics que continguin els seus budells, damunt del tapís conegut per «Kappi Potha»...» Es això, oi?

—Sí. Això és.

—Apa, doncs...

I mentre en Rabaquet es desfeia les calces amb certa pressa (puix ja eren les deu i mitja i el seu ventre era un rellotge), en Dova afegí, apuntant-lo amb la pistola.

—Però S. M. no diu que t'hi pixis, ho sents? Amb això, si una sola gota de líquid dels teus ronyons, del contingut de la bufeta, em mulla el tapís, et cremo el cervell. Au, comença...

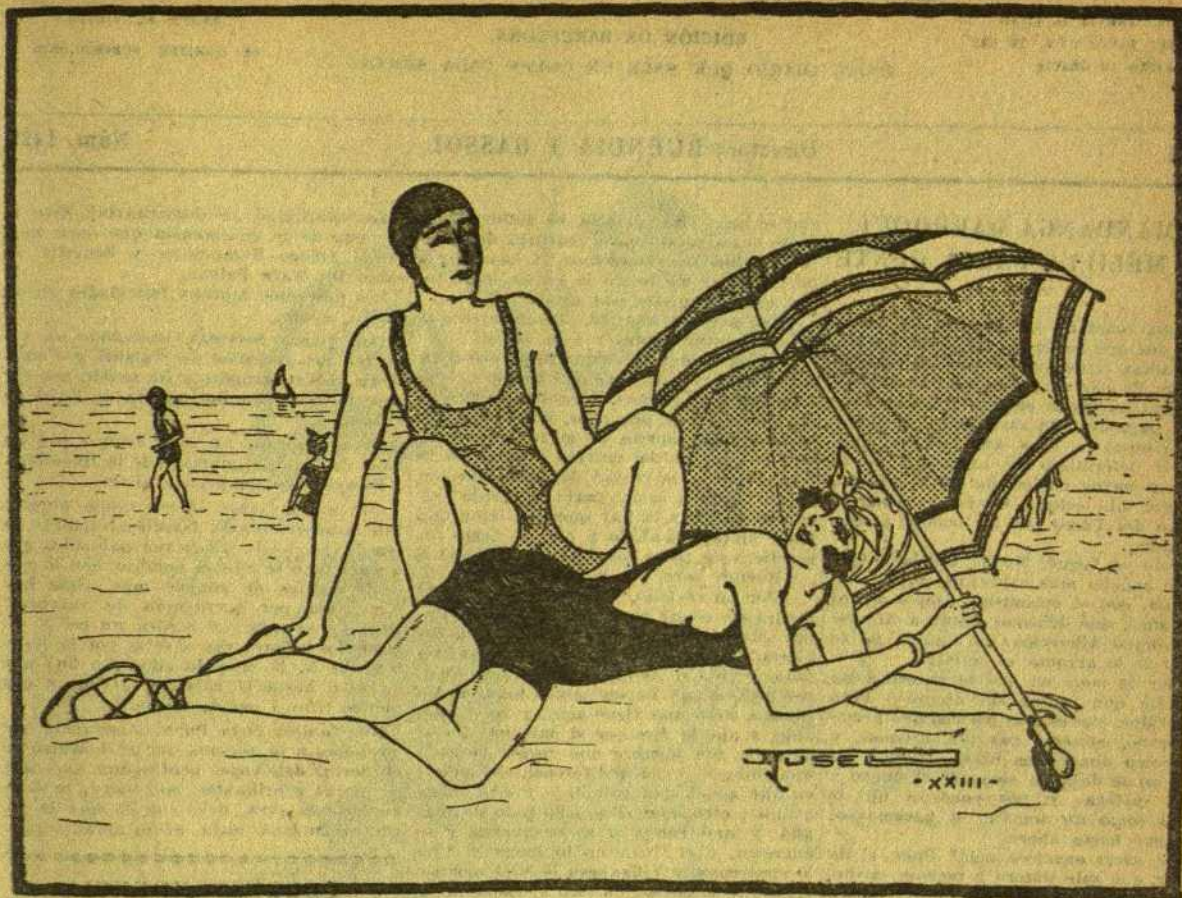
En Rabaquet no s'atreví i en Quimet XXVI li donà la llauna. Però en Dova té encara el seu tapís intacte... i olorable.

AMOR PASSATGER

(Història epistolar)

Moh Sr. meu: (etc., etc.).
Apreciat Sr.: (etc., etc.).
Estimat Sr. Lluís: (etc., etc.).
Amic Lluís: (etc., etc.).
Lluïset: (etc., etc.).
Adorat Lluïset: (etc., etc.).
Amor meu: (etc., etc.).
Ratolinet: (etc., etc.).
Lluís: (etc., etc.).
Sr. Lluís: (etc., etc.).
Senyor meu: (etc., etc.).

—Anem a la bóta, cosineta?
 —Tots sois? Ai, no!
 —Sí, tonta. Com més cosins, més endins.

EL FURÓNCOL

La senyora Mariona tenia un furóncol al cul... (sí, al cul; no es ruboritzin; així es diu...) que li feia veure la padrina. Ja s'hi havia posat tota mena de cataplasmes, sense que se li reventés, quan la portera va dir-li:

—Vol creure'm a mi? Faci-se'l reventar. Es un «ai!» i fora malura.

—Sí..., però... qui? Servidora no coneix a cap metge... I me'n cobraran una picossada...

—Miri; això rai! Aquí davant, en el quint pis, hi viu en Rossend, que és practicant de l'Hospital, que l'hi obrirà i curarà per un durot.

—Quina vergonya, si no és metge!

—Vamos, dona! Si té cinquanta anys... i de culs n'ha vist a mils!

—M'hi pensaré...

Però a l'endemà les fiblades eren tan violentes, que la senyora Mariona no va pensar-s'hi més i s'enfilà al quint pis de la casa del davant, cercant alivi al seu mal.

—Aquí deu ésser!—exclamà davant d'una placa a la porta, que deia:

«Se opera de día y de noche.»

—Déu lo guard!

—Passi, senyora... Vostè volia...?

—Sí..., però de pressa..., molt de pressa. No em faci patir...

—Veurà, passi. Posi's aquí, en la posició més còmoda...

La senyora Mariona, vermella com un tomàquet, es posà de quatre grapes damunt d'un divà i s'arremangà les faldilles mostrant sa bella i opulent popa.

—Li sembla si estaré bé així?

—Ah! Per mi... com vostè vulgui. No es mogui, eh? Sinó, ho esguerrariem.

Passà un segon, se sentí un clac! i una veu que deia:

—Ja està llesta. Quantes proves en voldrà?

—Eh? No és a casa en Rossend, el practicant?

—No!! Aquí és a casa en Martí, fotògraf.

La senyora Mariona fugí tota escorreguda, mentre l'oficial fotògraf exclamava:

—Quin clixé!

DE DÍA: FRENTE AL LICHO
DE NOCHE: BANCO NÚM. 10 DEL
PASEO DE GRACIA

EDICIÓN DE BARCELONA

ÚNICO DIARIO QUE SALE UN GOLPE CADA SEMANA

SEGÚN EL VIENTO

SE ADMITEN SUBVENCIONES

Año I

Director: BUENDIA Y GASSOL

Núm. 1420

LA MANDANGA MARROQUÍ, O A MELILLA FALTA GENTE

El que, como un servidor, es un reporter de los que se hacen decir «sí, señor», a la fuerza tiene que parecer el culo de Jaimito. El otro día, pensando en que ya todo dios ha hecho cabo a Marruecos de Arriba para decir la suya sobre si debíamos arronsar o ir a setas de valiente, tomé el determinio de hacer 2/4 de lo mismo y meter cucharada en el asunto, para que mis lectores bisexuales estén al extremo del Paseo, en lo tocante a esta mandanga.

Cuando yo llegué, Wexler tocaba pirandón de aquello más cabreado. A la cuenta opina, con el optimismo propio de los pocos años, que debemos llegar a Alhucemas aunque Alhucemas no quiera. Se ve que no se le arronsa el ombligo.

(El fin de mes ¿en qué se parece a un gato? En que «maya sin dinero».) Pero un servidor, que es más pacífico que armario ropero, no está pas por broques, y cree, como dos y dos hacen 22, que los moros no se dejarán esconder el huevo y harán «paleya» y nos pondrán un de aquello como un tomate, si hacemos el mec como hasta ahora.

(¿Qué oficio envejece más? Pues, el de aviador, que sale soltero y regresa «a-vuelo».) Martínez Anido, que es del morro fuerte, quería hacer aún más estropicio, pero le han dicho que no había de hechos y el hombre ha guillado empipado hasta el cabo de arriba. Dicen que habían pensado en mí para sustituirle. ¡No sé pas qué hi ven! Yo, de militar, no tengo más que una gota, que me hace tres cosas.

(Un abuelo contemplando a sus nietos, ¿en qué se parece a la bugadera que anteayer me lavaba las camisas? Pues, en que ésta lavaba la ropa y aquél la baba le cae.) Todo justo había pisado mi planta la tierra berebere (¡caray, qué bien dicho!), he sentido ganas de xerramecar con Silvela y he ido a verle. ¡No crean que es juego de pocas mesas, no! Suerte que el portero es mas-que-fino (de Mas-que-fino) y amigo de mi sastre, que, si no, me hago repicar.

(El bacalao guisado ¿en qué se parece a un adulador? En que siempre «en-salsa».) ¡Pero cuando yo meto el cuerno por un agujero, ray! Me recibió vestido de gran gala, cosa que no le pasa a todo dios. ¡Y crean que hacía gozo de debueno! Llevaba botas de montar con espuelas emboladas; pantalón gris-funeral con franja de oro mugriento; guerrera blanca con topes; sable de municipal y casco de hierro boratado implume.

(¿Qué es lo que puede hacer un servidor y Dios no puede? Pues, cenar con el amo.) El hombre estaba de filia, pues hacía tres cuartos que no había dejado ir declaración alguna y tenía el pap lleno. Por estos siete susidos, cuando le pregunté «¿robes si debíamos atacar o hacer el pavel de Met, me dijo, todo rascándose la pampa con un machete:

—(Si) yo compro un regalo para una flaría que se dice Tula, ¿en qué se parecerá a una sina de apotecario? En que «es-pá-tula».) Mi criterio, que, como un autor

que se haga rizar el pelo, es autor-rizado, es de que si avanzamos, ¡tururur doce horas!, habrá un estercolero de bajas, y a mí las bajas me hacen la guitza, pues todas mis conquistas son altas.

—Así, pues—le hice yo.—¿usted cree que debemos estar mudos y a la jaula?

—(¿Una corona de duque se parece a un paleta? Sí, en que «du-cal».) Hombre, verá usted. Si no sacamos el Santo Cristo obeso, nos harán de pequeños, pues estos moros son unos morros de matriz, que acaban por rifarse del muerto y de quien lo vela. Pero yo, la verdad (la cansalada ¿en qué se parece a la nobleza?; en que la hay que es rancia y la hay que no), temo que haya un arriba-abajo y que se arme un merdiero de todos los diablos.

—Bueno; pero, ¿sí, o no?

—Por un costado, uva. Pero por el otro (ahora un chiste para decirselo a la fulana: ¿qué diferencia hay entre ti y la cubierta de una casa?; pues, que ésta «tejado» y yo a ti «te-ido»), ¿qué caray quiere que le diga? Yo soy medio higo, medio racimo. Pero uno viene aquí, y ve el estofado, y uno le dice que si patatim, que si patatam (un hombre que regala flores a una chica, ¿en qué se diferencia del culo?; en que aquél «¡ca galante!» y éste «caga atrás»); otro, que si aquello o lo de más allá, y uno rumia y se encaparra y se engresca, y el Gobierno lo llama y Alba lo ensarrona, y Villanueva le hace morros. (¿En qué se parece un loco al tango de la Copa del Olvido? En que es muy tocado.) Y uno quiere ir a Alhucemas...

—¡Ah! ¿Pero usted quiere ir...?

—A ver al Presidente, pallús, y saca una cabeza como unos tres cuartanes. (¿Qué parte del cuerpo se parece más a la leche? Los brazos, que se ponen en jarraas.) Ya lo sabe, pues: conviene ir, pero no se debe ir. Usted que es tan murrio, ya sacará el entrellado. Apa, pues...

Y me plantó. Pero noto que pasa una mora que me tiene torrefacto y que la cosa se me alarga, y os deajo por la truca. La semana que viene será otro día. Mandar.

BUENDIA Y GASSOL

CAMARERA

para todo, se ofrece. Conoce el francés y ha vivido en Nápoles.—Bético, S. V.

GACETILLA

Por detrás de la parroquia del Carmen han contraído matrimonio la gentil pareja Quima Coma y Quim Camp.

Los autores se dieron a la fuga después de cometido el hecho.

Ayer se nos escaparon dos erratas. En la página 3.ª, línea 19, donde dice *pesetas*, ha de decir *considerando*, y en la página 4.ª, línea 621, donde dice *ministro*, ha de decir *patógeno*. Suponemos que el buen sentido de los lectores habrá arreglado la cosa.

Nos dice don Gil Pi, que no es cierto que sea manobra, sino que es «hombre de letras». Nosotros, entre nombre y apellido, no contamos más que cinco.

La esterilidad ¿es hereditaria? Este es el tema de la conferencia que dará hoy, en el Ateneo Humorístico y Ecuestre, el sabio Dr. Mata Faluga.

Les deseamos muchas felicidades en su nuevo estado.

Don Tomás Setsocas, empeñado en entender los artículos de Valentí y Camp, se ha vuelto tarumba y ha tenido que ser encerrado en San Boi, patria de Rafel de Casanova.

Le han birlado un reloj de oro, con un baño de latón, al marqués de la Budallera. Esperámosle un pronto alivio.

Con mucha razón se nos queja nuestro infeliz suscriptor D. Narciso Napoleón, o sea N. N., según dicen sus pañuelos, que a cada paso se cite su nombre, con lo que se le empipa de aquello más. ¿Que hay una vista por corrupción de mayores? Pues ya se sabe: es contra un tal N. N. ¿Que dos señores van a setas por la Rambla? Es N. N. uno de ellos. En fin: que ya está hasta el cabo de arriba y que piensa tirarlo por la tremenda.

Nos suplica doña Pura Camelancia que roguemos a la persona que el domingo en el Portal del Angel perdió una arracada de perlas y brillantes, muy caya, se sirva enviarle la otra, pues con la que se encontró no hace nada. Se lo agradecerá.

CORRESPONDENCIA

Pepe Mas.—¿Qué caray le quiere usted hacer si en castellano a un «mas» le llaman «manso»?

Raviolis.—¿Que hace tres días que no come y todos le dicen que tiene pan en el ojo? Ya es pez, ya!

Millet 2.º.—Mete usted los pies al cubo al decir que el canto siempre quiere decir alegría. ¿Y los entierros?

Pia Nola: Si que tiene usted la cloaca dura si no sabe por qué sus amigos hacen muixoni delante de usted. ¿Cualquiera garla delante de una mujer que saben que «es-Pia»!

Aquilino: Bien. Usted se dice aquí Lino. ¿Y allí?

P. Lotillas: El coco no debe hacerle miedo, pues es un fruto de aquello más alimenticio. El único que puede hacerle mal es el coco-drilo.

B. Cerro: ¿Con que usted es el que hace los frisos de cincuenta edificios? ¡Caray! ¡Así usted ya es viejo! ¡Como que frisa en los cincuenta!

S. Alero: Bada. Usted confunde el Fausto, de Gothe, con el fausto oriental.

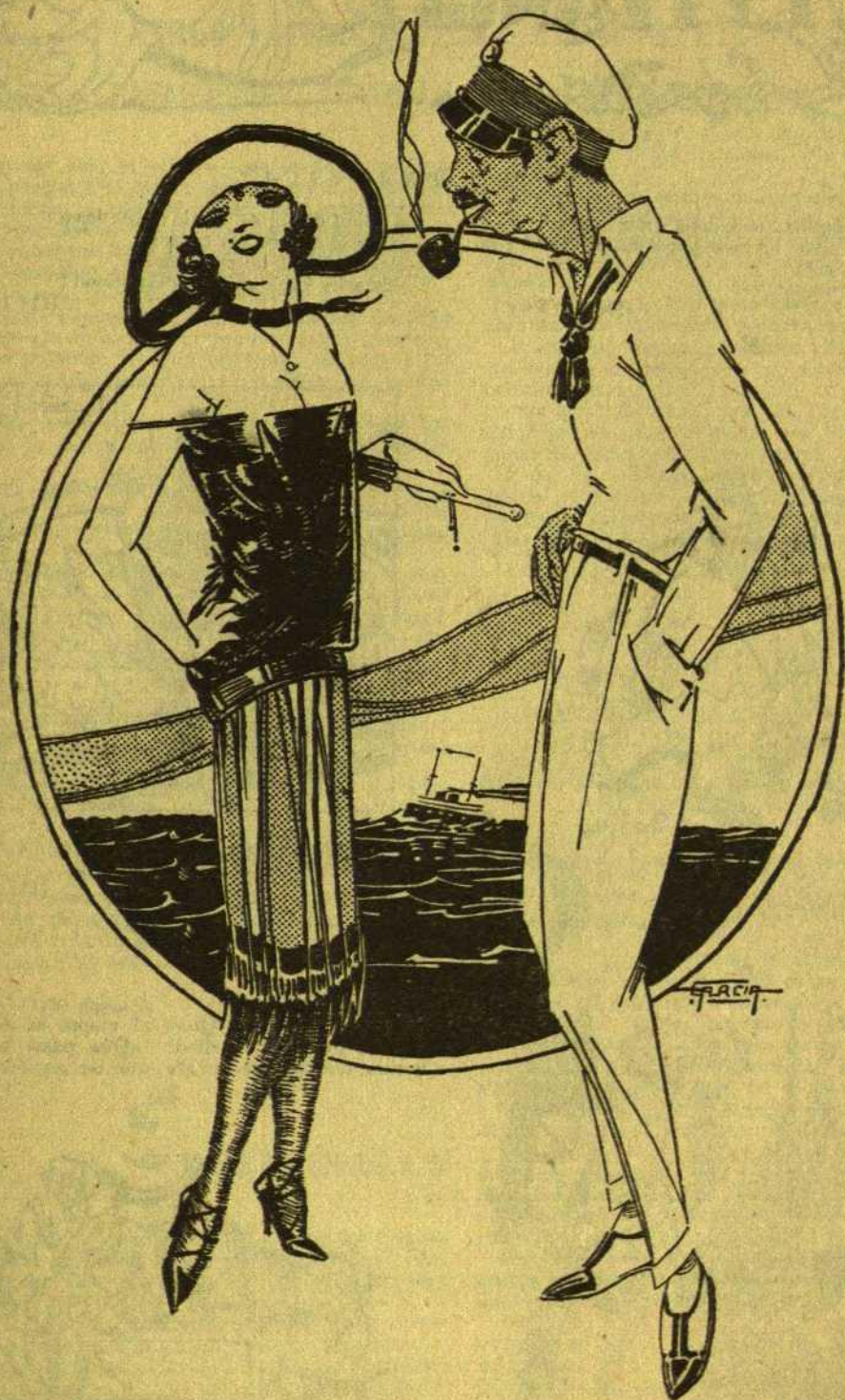
P. Sadilla: No. La batalla de Platea no tuvo lugar en ningún teatro. Y tampoco fué Sardanápalo el inventor de la sardana.

K. Morral: Hace así la bonita poesía a que usted alude:

«Casola cabás, María,
llorando tu amor desecho,
coquiendo rosas asules,
ca tapones en el petro...»

Etc., etc., etc.

Gallardo, Serrano, Juncal y C.ª: Todos ustedes saben que sus esposas se las frien, ¿y dicen que les engaña? ¡Y un carnero! No les engaña pas, si ya lo saben. Y si no les engaña, ¿de qué caray se quejan?

—Jo també en tinc un de balandre, Lluís, però em fa por d'embarcar-m'hi.

—Vol que hi anem tots dos? Li taparé el forat per on fa aigües...

INNOCENCIA

Dos vaillets, contemplant una dona embrassada :

—Ja sé el que és això. El meu papà també ho té i no pot menjar res amb sal!

—I tindràs un germanet, oi?

(De *Le Rire*.)

—Vostè els promet la lluna als seus electors. I després?

—Després, els l'ensenyaré.

(De *Le Journal Amusant*.)

—Quina imprudència! Vas deixar caure un gemelo en la sotilla, i ara el meu marit no sosega.

—Té gelos?

—No. És que busca el parió.

(De *Sans Gêne*.)

PRACTICA

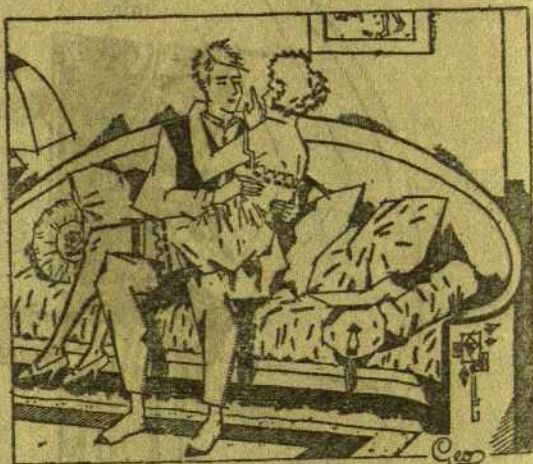
La Mimí diu al seu amic d'una hora :

—Ja veig que no ets casat!

—I ara! Com ho coneixes?

—Estaries molt més ben conservat!

(De *Le Sourire*.)

—Tingues enteniment... El meu marit és molt gelós, i si ara entrés no sé què es pensaria.

(De *Sans Gêne*.)

MORAL

En un pensionat.

—Miri, senyoreta. Quan al vespre es despedeixi d'un senyor, guardi's de dir-li «Que passi bona nit.» Els homes són tan desconfiats, que de seguida pensen mal!

(De *Jugend*.)

—Aquí, al damunt teu, no puc callar lo que t'estimo. Se m'escapa!

—Ei! Cuidado, eh? Que porto el pantalon nou!

(De *Sans Gêne*.)

EL REGNE DE LA TABOLA

TEATRES - MUSIC-HALLS - ESPORTS. ETC., ETC.

XAFARDERIES TEATRALS

AQUEST any, el «Bosc»—que ja no és el bosc, perquè s'ha quedat gairebé sense arbres—ha tornat a ésser el «Bosc» que nosaltres tant estimàvem. S'han tornat a sentir relliscar els rossinyols i els canaris lírics que tant havien contribuït a despertar els esperits filharmònics dels nostres vetes-i-fils i de les nostres modistetes.

Els devots de l'òpera han pogut esplaïar-se de debò amb la campanya estiuenca del popular teatre gracienc, on poguérem aplaudir als notables tenors senyors Artell i Saludas i a la tiple senyoreta Corominas, que canten com uns àngels, per tres ralets només.

Ha sigut un veritable encert la temporada d'òpera barata, com ho ha demostrat la gent que cada nit omplia el teatre.

Això vol dir que el públic va al teatre sempre que li donguin motiu, puix per adormir-se i pagar la localitat més cara que un llit de can Masquefa, més s'estima quedar-se a casa.

També han resultat profitoses per l'empresa les acaballes de la temporada de sarsuela desenrotllada al teatre «Còmic», on hem vist unes «Golondrinas» que volaven més altes que el monument de Colomb i una «Canción del olvido» més ben feta que els abrics del mestre Obradors.

Això ha valgut merescuts aplaudiments al baríton senyor Lledó, que amb el temps anirà més lluny que el ferrocarril de Les Planes, i a la tiple senyoreta Banyuls, que és un pou de bona voluntat.

En els mentiders teatrals, aquesta setmana no s'ha parlat d'altra cosa que de la resurrecció del popular empresari Gibert (a) *Traganiños*, qui s'ha quedat el teatre «Apolo» per a renovar la tradició del teatre per seccions a deu cèntims l'entrada.

En Soriano, l'amo de les cadires de la Rambla, està indignat, perquè diu que la temporada de l'«Apolo» serà una competència ruïnosa per a la seva indústria, car, per lo que costa seure al mig del carrer, en Gibert donarà comèdia i tot.

Ja veurem el que passarà.

L'HOMME DE LA CONXA

MUSIC-HALLS

EL temps ha refrescat. Amb un no-res ens ha baixat una colla de graus la temperatura. Certament, ja era hora de què ens baixessin una mica.

De seguida s'ha notat als music-halls aquesta baixada. La gent, ara que si fa o no fa ja comença a fer fred, lo que vol és escalfar-se, i què millor per escalfar-se que una bona racció de patatetes ben amanides?

Els music-halls comencen a omplir-se. Ja era hora, ja! Mireu que l'han passat magra aquest estiu! I a les dones de music-halls no els hi ha agradat pas mai massa el magre...

A despit d'aquesta reacció de la temperatura, l'«Edèn Concert» segueix tancat a *piedra y lodo*, especialment a *lodo*, per allò de què *aquellos polvos traen estos lodos*.

Al «Monte-Carlo», on tothom hi va a fer broma sèria,

encara les artistes porten pantalons tancats. Quins tradicionalistes!

Al «Folies Bergère», amb aquella revista que en diuen «De la Rambla al Paralelo», fan més quartos que un tramvia 29.

Al «Pompeia», encara tots els dies hi fan vodevils «alegres»; això d'alegres, és un dir. Es veu que del «dai-xonses» en diuen alegria a aquella casa. Per això els figures del «Pompeia» no fan més que demanar: «¡Venga alegría!»

Al «Novelty» la Lluïsa de Tormes ens fa venir salivera amb una munió de balls perfectament clàssics.

Al «Moulin Rouge» segueixen allò de portar l'aigua al seu moll, i un pet de mosses, a quina més caia, hi fan la farina blana.

Al «Royal Concert», fita del Paral·lel papitesc, hi ha concursos de pantorrilles, de pits, de tuberculs i fins de talons de goma. Allí s'ensenya tot.

I, per fi, a «L'As», catedral del gènere, ens donen un gènere de qualitat immillorable, un gènere de primera, un gènere extra-superior. Més bo que els panyos de Terrassa. Es tan bo, que es deixa llepar.

BANYES I BANYUTS

MORENITO — CHAVES — BOGOTÀ
«NOVILLOS» DE CONCHA I SIERRA

(UNA GRAN FUNCIÓ, QUE, ENTRE MOLTS ALTRES ALICIENTS, VA TENIR EL DE NO EFECTUAR-SE)

DES de diumenge de l'altra setmana que estàvem intrigats per aquesta *corrida*, i potser que això fos l'únic motiu de què no arribés a verificar-se. Sí; aquella orella que en Bogotà va assolir la última vegada que torejà a la «Monu», ens tenia rodut el cap, i lo mateix li passava amb ell, que encara no ha pogut explicar-se de quina manera es va valguer per aconseguir-la; clar que, ben mirat, lo mateix pot un toro perdre les orelles, que les sabates, o que les banves, però amb tot i això la gent no s'hi acostuma a què hagi un afortunat que se les trobi i fins surti als diaris... Aquesta incredulitat és la causa de què nosaltres i molts no arribem mai a fer carrera!...

El diumenge primer de setembre hauria sigut sens dubte un dia gloriós per a la tauromàquia; en «Morenito de Zaragoza» fent el burro com de costum, i en «Chaves» amb l'esmentat «Bogotà» segurament ens haurien fet trassegarr l'estona...

Però el *hombre propone...* i qui disposa ens va amanir un dia poca-solta i incompatible amb la integritat de les nostres aficions tauromàquies...

Perxò els toros no van tenir importància; perxò a la «Monu» no passà res; perxò en «Bogotà» no ha repetit. Estant com estava el temps, més insegur que el Marroc, no van poguer veure com anava la *corrida*... que a més a més ni va celebrar-se, ens sembla.

TITO FLAVIO

—Bo! Un altre home que se'm vé al damunt meu!

TOT ESTA IGUAL

En Rafel, estudiant de darrer any de Medicina, aquell dia no s'hi veia de content. La Lluïsa, la gentil modisteta del pis del davant, per fi!, s'havia decidit a visitar-lo. Vostès ja es faran càrrec de lo que significa la visita d'una modista jove i formosa a un estudiant de Medicina, cap allà a mitja tarda.

En Rafel, després dels saluts complimentsos de rigor, volgué aprofitar la sort, i agafant a la Lluïsa per la cintura, l'apropà al seu cos.

—Rafel!—exclamà ella, tota seriosa.—Si no té enteniment, me'n vaig.

—Però, dona... Res més que un petonet...

—I ara! Per qui m'ha pres! Jo sóc una dona honrada... Jo em creia que anava per bon fi... Sóc pura, ho sent? Sóc pura.

—Però, dona...

Aquí, clinc!, truquen a la porta. En Rafel deixà anar un renec i anà a mirar per la reixeta.

—No és pas la mamà?—féu la Lluïsa, tota tremolosa.

—No. Es un estudiant amic meu. Ves què volrà, ara, aquest ximple!

—I si em veu? Quina vergonya!

—Amagui's aquí, darrera les cortines del meu llit. Així. El despatxaré de seguida.

En Rafel, força contrariat, anà a obrir la porta...

—No m'esperaves, eh?—féu el visitant.—Però, quina casualitat! En aquesta habitació que tu vius hi vivia jo l'any passat. Es casual, oi? Sí, sí..., el mateix menjador, els mateixos mobles... Aquí hi ha l'alcova...

—No entris, home!

—Per què? M'agrada recordar els venturosos dies que hi he passat. Sí, sí... El mateix llit, la mateixa tauleta de nit, les mateixes cortines...

En això notà quelcom que es movia darrera d'aquestes i les enretirà...

—Carai! I la Lluïsa, la mateixa *querida*!

—Com dius?—féu en Rafel.

—Sí, home. La modista d'aquí el davant. Com et tracta, noia, aquest galifardeu? Es tan exigent com jo? Perquè ja deus saber, Rafelet, que aquesta ho sap fer tot, oi? Es una mestra!

La Lluïsa fugí d'una revolada. En Rafel es quedà atabalat, veient visions. I anava repetint en veu baixa:

—I diu que és pura, la molt bandarria!

FALTA DE RESPECTE

En Rodríguez era l'agutzil de Pratsvilles, poble de l'alta muntanya catalana, malgrat haver nascut a Sòria. El bo de l'agutzil tenia el costum de dinar a la porta de Cà la Vila, de cara al sol, com un antic patriarca.

Cert dia, quan s'havia crosplit la sopa, el batlle el cridà per fer-li un encàrrec, i al tornar a baixar es trobà amb la desagradable sorpresa de què li havien *birlat* l'entrant, un succulent *platillo* amb cebetes.

—*El principio*!—cridava, cercant d'una banda a l'altra.—*Me han robado el principio*...

Va ésser algun captaire afamat? Va ésser algun barrilaire, que mai ne falten? Mai s'ha pogut esbrinar.

Aquell vespre, el pobre Rodríguez s'exclamava en el cafè:

—*Esto es un pueblo de cafres.*

—Bé, home! No n'hi ha per tant!

—*¿Que no? ¿Qué se puede esperar de un pueblo donde no se respeta ni el principio de la autoidad?*

EL DISC SUSCEPTIBLE, O LA CATASTROFE EVITADA

: : (CONTE FERROVIARI I AFRODISÍAC, AFANAT DEL FRANCÈS) : :

ERA un migdia d'estiu.

Per tot arreu feia una calor que torrava, i a l'andèn de la petita estació de *Cornes-sur-Tête* més que enlloc.

Una senyora esperava l'arribada del tren.

Però, quina senyora! Alta, ben plantada, plena, rossa, d'ulls temptadors i somris de trenca-colls! El cap de l'estació feia estona que se la mirava i s'hi fonia. A les mirades ardents del cap d'estació correspongué ella amb les seves, càlides i prometedores.

Al somris «tenoriesc» d'ell, respongué ella amb un somris de Cleopatra. (No els coneixem, però ens els suposem.)

El cap d'estació s'hi apropà.

—Espera algun tren, senyora?

—Sí. El de les sis.

—Tot just són les cinc. Vol que passem una estona?

—Com vulgui.

—Que n'és de simpàtica!

—I vostè, que n'és d'amable!

—Guapassa!

—Murriot!

El cap d'estació, vermell com un pebrot (vermell) i encès com un perdigot, portà a la canicular senyora via amunt.

—On me porta?

—Visitarem el túnel. S'hi està molt fresc!

—Ah, pillastre!

—Ai, lladre!

I, efectivament, entraren en el túnel, en la foscor del qual es perderen. Des de fora, si algú hagués escoltat, hauria sospitat que s'hi cometia un crim, puix entre sospirs es sentia:

—Ai, que em mates!

—Té, té i té!

De sobte se sentí un fort terrabastall. Tot s'extremí. Era el ràpid núm. 606, que venia bronzent com una mala cosa, sense aturar-se, com de costum, a la insignificant estació de *Cornes-sur-Tête*.

Oh, Déu! Què fóra de l'ardent parella que dins del túnel feia broma? Moririen ambdós aixafats per aquella *mole férrea e ignea*? (Eh, que ben dit?)

Però, no. El tren, frenat violentment pel maquinista, s'aturà, grinyolant, a la boca mateixa del túnel. El disc vermell indicava el perill.

I no és que el disc fos vermell, no. Era el disc blanc, que al contemplar l'eròtica escena que en els primers metres del túnel es desenrotllava, havia enrogit pudorosament.

ELS TEMPS MODERNS

ABANS, i al dir abans ens referim tan sols als temps dels nostres avis, les famílies es mantenien dintre dels més severos principis. Això del sexe era cosa ignorada de la major part de nenes de sa casa, que arribaven al casori més innocents que un drama d'en Benedicto i amb un dret indiscutible a lluir la simbòlica flor d'*azarar*, que deia aquell...

Avui els temps es regeixen per altres normes, i les nenes, a l'edat de tenir promès, fins saben ginecologia.

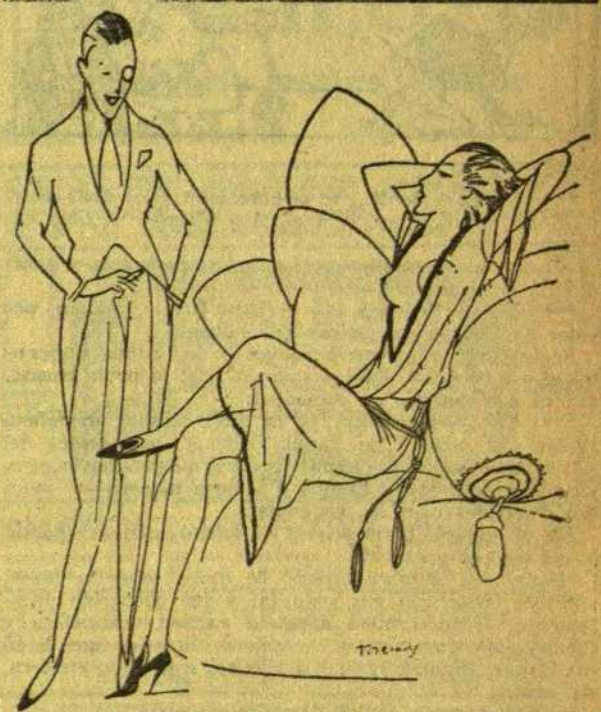
Un, amb aquella bona fe, *encera* a una menor, i es troba amb què l'*encerat* és ell, puix la tal fins remena amb música de l'«Hay que ver»...

Dies enrera, en Llásticos va conquerir a una *xaveia*, tendre i bonica, que no tindria més enllà de quinze abrils. La va convidar a cine, crema amb maduixes i auto, i, està clar, la cosa va acabar en un reservat amb totes les de la llei. La noieteta, que s'havia fet prometre unes mitges de seda, es mostrava dòcil i obedient, i en Llásticos estava encantat.

—Escolta, Susagna—li va preguntar en certa ocasió que la cosa estava que bufava:—Què et diria ta mare si ara et veiés?

I la Susagna, amb la boca plena com si rosegués regalèssia, respongué:

—Que sóc una bleda! Que faig massa per unes mitges de seda! Que això es paga millor!

—Què et va dir ta mare quan et va atrapar besant a en Peret?

—Res. Com que li vaig dir que era un cosí meu!

—Vinc a banyar-me perquè al meu xicot li agrada trobar-me salada.

XAFARDERIES

*** En Ll... de B... té el pare molt ric i molt avar. Cert dia, a Caçadors, se'n parlava d'això i el xicot exclamà:

«Com a pare, en tinc molt que dir; però com a guardiola... de primera!»

*** Diu la llegenda que el Jueu Errant sempre, per voler de Déu, porta un ral a la butxaca.

Segurament que Nostre Senyor li deu haver augmentat el sou, doncs si llavors amb un ralet es podia passar, ara ni n'hi ha per un tomaquet.

*** El Ciero publica, ja fa molt temps, un folletó titolat «El pendón de Santa Eulalia», que demés del seu caràcter sacríleg—perquè fins ara ningú s'havia atrevit a tractar a Santa Eulàlia d'aquesta manera—té coses tan divertides com les següents:

En un capítol corresponent al folletó número 130, hi ha el següent paràgraf:

«Bigotazos, siempre echado de codos sobre la mesa, pidió de beber con voz sombría, y fué obedecido prontamente. Cuando hubo apagado su sed devoradora y cobrado aliento, merced al ardiente licor en que bañó sus fauces, Bigotazos, cual si volviera a la vida, etcètera, etcètera...

I unes quantes ratlles després, afegeix:

«Así transcurrió cerca de media hora, durante la cual la fiebre se apoderó por completo de aquel cuerpo de hierro. De pronto, como si volviera en sí, se acordó Bigotazos de que tenía sed, y aun pudiera acordarse de que

podía tener hambre, pues hacía cerca de un día que no había probado bocado, ni llevado agua a la boca.»

En què quedem? Havia begut, oi no? Potser el que havia begut era l'autor...

*** La Magda, nom d'un caient semi-romàntic amb què ha substituït el d'origen Madeleine, parlava en el «Maxims», de Madrid, amb varis admiradors seus, catalans, entre els quals hi figurava l'arxi-corrido Genaro.

—Fa dos anys—deia ella tot xarrupant la canyeta—tenia per amic únic i exclusiu a en Rivero, un propietari de Valladolid. La nostra unió va durar un any...

—Lo qual vol dir que ja no n'és, de propietari, oi?—va exclamar maliciosament en Genaro.

*** Llegim a *La Vanguardia*:

«Muchacha, para todo deseo... Razón, etc.»

Entenem-nos. Es que hi falta una coma després de *todo*, oi no? Si hi falta, no tenim res que dir; però si no, trobem que és molta *frescura* buscar una xicota «per a tot desig».

*** Entre els objectes deixats, per oblit, en els autos de lloguer, hi trobem... una cotilla!

Tanmateix hi ha senyores força descuidades!

*** D'El Diluvio:

«Dinero, se facilita...»

Quines ganes de riure's dels pobres!

Rafel: El seu conte, a més d'ésser una variant d'un altre més vell que l'anar a can Felip, resulta més brut que un negoci municipal; i, francament, el PAPITU encara vol dur la camisa neta.

Sador: Per ara no volem versos. Procuri enviar contes en prosa, que siguin nous i força graciosos, puix el que ens envia és massa innocent.

Anton Planas: Resulta vulgar i mancat de gràcia. S'ha d'esprèmer un xic més la llimona, senyor Planas...

Pau Pa: Per publicar-se s'haurà d'arreglar un xic, puix, en primer lloc, és més descarat que un cotxer de punt, i després, porta una redacció que sembla de memorialista de La Virreina.

Garibaldina Fina de Llana: A vostè devien estar dos dies per batejar-lo... Si en neixien gaires amb un nom tan llarg, els capellans hi perdrien quartos.

Lo que ens envia ho entregarem al senyor Buendia Gassol perquè hi digui la seva. Si s'accepta, ja ho veurà publicat.

Ll. de Ribes: Li agraïm la bona intenció i els consells. Li avencem també que estem preparant una agradable sorpresa als llegidors.

Marconi: Les seves *Espurnes poètiques* semblen més aviat esquitxos de caca. Plegui, que no farem res.

Tito-Flàvio: Aquest conte ja ens el va explicar la nostra àvia quan érem petits com el doctor Martínez Vargas.

Mitja-Cerilla: Vostè ho podria fer bé si en lloc d'allargar-ho tant ho deixés reduït a la meitat. Massa floricultura i poc gra.

Tano. El seu treball entra en cartera i el publicarem així que tinguem ocasió. Ja pot enviar-ne d'altres, que vostè sembla que farà per casa.

ORQUESTINA JAZZ-BAND
GATZZ-HAARA

Per a contractes: JOAN REYNES - Tapineria, 35, 1.

Girem al revés, amb gran perfecció, tota mena de abrics i trajes. Planxem vestits a l'instant (sistema americà).

Preu: 3 PEsSETES

LA REFORMADORA

Carrer Trafalgar, núm. 9, 1.º

(Prop de la Plaça del Bisbe Urquiza)

LA EDUCACION SEXUAL

Segona edició

Obra de grandíssim interès

Capítols que contenen la obra: Anatomia, fisiologia i preservació de los órganos sexuales. Medios científicos y prácticos de evitar el embarazo. Las razones morales y sociales del neo-malthusianismo. El amor libre y la maternidad. La procreación consciente y limitada.

Un volum de 350 pàgines
amb il·lustracions

3'50 Ptes

MON D'OR MEUBLÉE (Sucursal VERDURA)

Confort modern - Habitaciones a 5 pessetes - Calefacción central - Saletes de bany - Teléfono privat. — Portal de Santa Madrona, 6 (Davant del Banc d'Espanya) Barcelona

DES DE LA PRÓXIMA SETMANA
REAPARICIÓ DE

LOS BAJOS FONDOS DE BARCELONA

Sèrie d'interès creixent i de gran realisme en tots els seus quadros.

El pròxim cadern es titularà

El reino de la sicalipsis

Preu: 20 ctms.

MAISON MEUBLÉE (Verdura)

Habitacions a 5 ptes.
Barbà, 27 Telèfon

3121 A. Barcelona. — Gran confort i saletes de bany. — Teléfono privat. — Ascensor. — Continuament reformat a la moderna.

VIAS URINARIAS: IMPUREZAS DE LA SANGRE: BASTA DE SUFRIR INÚTILMENTE DE DICHAS ENFERMEDADES GRACIAS AL MARAVILLOSO DESCUBRIMIENTO DE LOS

MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRE

que son recomendados indistintamente por todos los médicos que los conocen y merecen la absoluta confianza de todos los que los han usado, pues unanimemente reconocen que en casos crónicos, difíciles y tenaces, tratados durante mucho tiempo con toda clase de medicamentos con resultados nulos o malos, mediante los MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRE se curaron pronto y radicalmente de sus enfermedades. **Vias Urinarias.**—Hematuria (purgaciones) en todas sus manifestaciones, uretritis, prostatitis, orquitis, cistitis, gota militar, etc., del hombre, y vulvitis, vaginitis, metritis, uretritis, cistitis, anesitis, fujos, etc., de la mujer, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con los CACHETS DEL DOCTOR SOIVRE. Los enfermos se curan por sí solos, sin inyecciones, lavados y aplicación de sondas, bujías, etc., tan peligrosos siempre y que necesitan la presencia del médico, y nadie se entera de su enfermedad. — 5 PEsSETES CAJA.

IMPUREZAS DE LA SANGRE.—Sífilis (avarosis), escamas, herpes, sícleros varicosos (lagas de las piernas), erupciones escrofulosas, eritemas acné, urticarítico, etc., enfermedades que tienen por causa humores, vicios o infecciones de la sangre, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las PILULAS PURGATIVAS DEL DOCTOR SOIVRE, que son la medicación depurativa ideal y perfecta, porque actúan regenerando la sangre, la renuevan, aumentan todas las energías del organismo y fomentan la salud, resolviendo en breve tiempo todas las sícleros, lagas, granos, forúnculos, supuración de las mucosas, caída del cabello, inflamaciones en general, etc., quedando la piel limpia y regenerada, el cabello brillante y copioso, no dejando en el organismo huellas del pasado. — VENTA 5 PEsSETES FRASCO.

DEBILIDAD NERVIOSA.—Impotencia (falta de vigor sexual), poluciones nocturnas, espermatorrea (pérdidas seminales), cansancio mental, pérdida de memoria, dolor de cabeza, vértigos, debilidad muscular, fatiga corporal, temblores, palpitaciones, trastornos nerviosos de la mujer y todas las manifestaciones de la Neurastenia, o agotamiento nervioso, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las GRANULAS POTENCIALES DEL DOCTOR SOIVRE. Más que un medicamento, son un alimento esencial del cerebro, médula y todo el sistema nervioso, indicadas especialmente a los agotados en la juventud por toda clase de excesos (viejos sin años), para recuperar íntegramente todas sus funciones y conservar hasta la extrema vejez, sin violentar el organismo, el vigor sexual propio de la edad. — VENTA 5 PEsSETES FRASCO. **AGENTE EXCLUSIVO:** Hijo de José Vidal y Eibar, S. en C., Montcada, 11, Barcelona. — VENTA: Farmacia Segal, Rambla de las Flores, 14; Farmacia Gelart, calle Princesa, 7, y en las principales farmacias de España, Portugal y América.

KABROL

Leed siempre

EL CALOYO

Semanario festivo militar

Sale los sábados Precio: 10 cts.

CONSULTORI POLICLINIC ARIBAU, 30, PRAL.
De 11 a 1 de 5 a 8.
MIFILIS, VENERE, PELL, IMPOTENCIA. Aplicació econòmica del 506 i 914. Abonament setmanal, 5 pessetes.

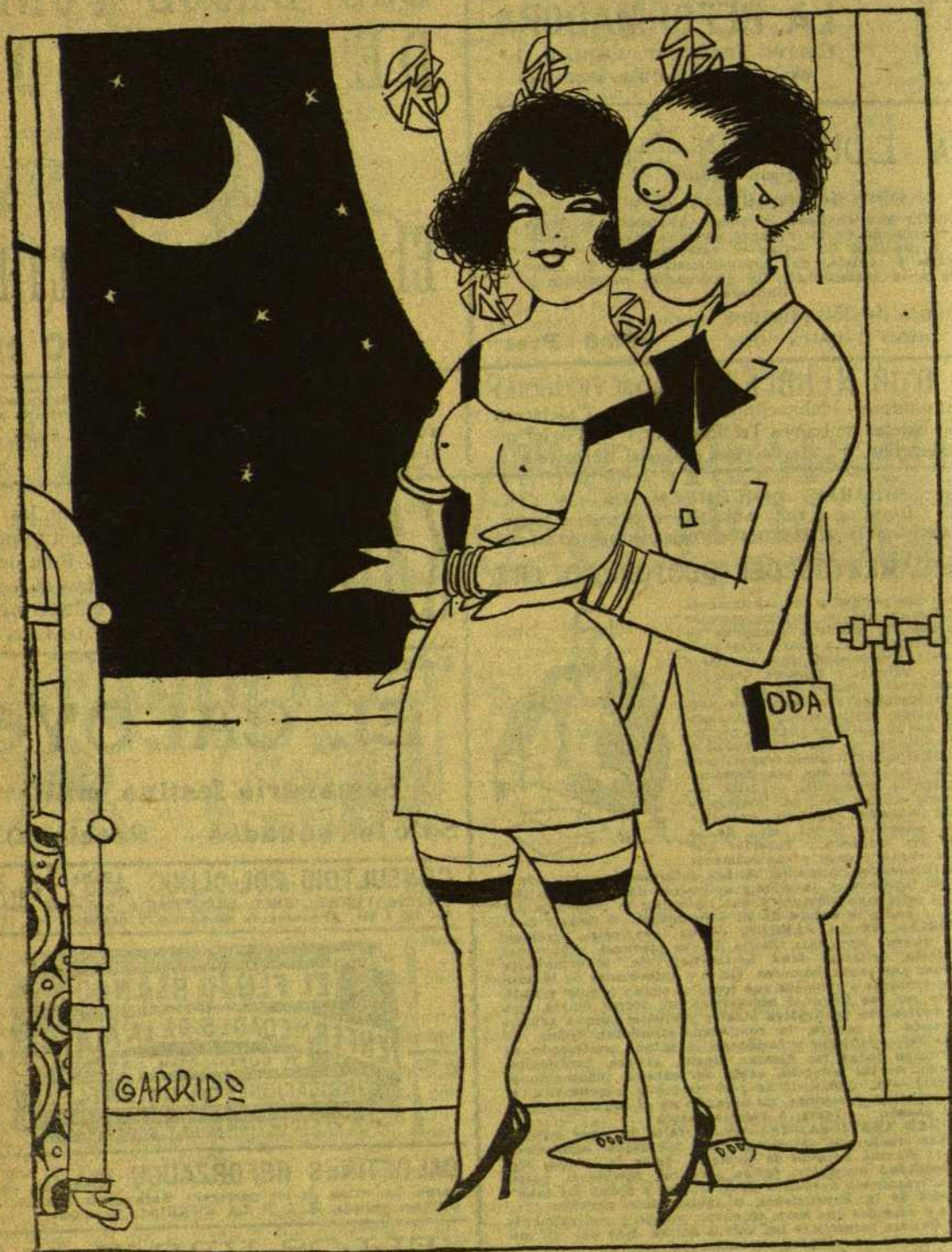
EL FLUJO BLANCO
ENFERMEDADES DE LA MATRIZ
SE CURAN CON LAS
IRRIGACIONES DEL DR. VALLEY
VENTA EN FARMACIAS Y PROPIETARIOS

CALCETINES REFORZADOS para un solo pie, fabricados por un cargo. La ruina de los pastores: Matacabres «Eapid». A la primera legada, R. I. P. LA MUNDIAL, Espalter, 5.

SELLOS UPINE SAS

Curació rapida de la Bionragnia, Cistitis, Uretritis gonococals i demés malalties de l'aparell urinari. CENTRES D'ESPECIFICS I FARMACIES

SULFURETO CABALLERO Producte patentat contra la SARNA (ronya). Sens dany fa desaparèixer la SARNA en 10 minuts. Desconfieu sempre de les imitacions. Comte de l'Assíto, 15, Barcelona. i Centres d'Espeficis.

—Vina, que t'ensenyaré la Via Làctea...
 —Això no es diu, desvergonyit!